

Jindřiška Šulcová

tým: ZŠ Politických vězňů, Slaný

SCÉNÁŘ

Jmenuji se Jindřiška Šulcová, je mi 76 let, a bydlím v Přelíci celý život v čísle

Paní Šulcová vyrůstala v harmonické rodině a s láskou vzpomíná na dětství prožité v Přelíci.

Měli jsme dvě krávy, kozu, husy, a když mi bylo 6, 8 let, tak jsem musela chodit pást ty husy.

Maminka a tatínek jí vyprávěli spoustu historek z druhé světové války. Třeba o pekaři, který uchovával lidem obilí, což bylo v té době zakázáno. Nakonec se stal obětí kolaboranta Horáka.

Učil se u něj pekař Horák, který byl po válce hodně velkej komunista, a ten toho pekaře udal, takže gestapo pekaře odvezlo, a zemřel neznámo kde.

Mezi nejznámější přelické příběhy patří povídání o historických zvonech z 15 století. Během protektorátu museli občané tyto zvony chránit před německým wehrmachtem.

Zvony přelíctí občané sundali a zakopali, protože Němci je chtěli odvést na roztavení na zbraně. Takže zvony byli zakopaný. V roce 1945 je vykopali a postavili takový – to jsem viděla – takový koryta. Zvonice má tři okna, z toho jednoho okna bylo koryto dřevěný udělaný z prken a potom táhli ty zvony zpátky do tý zvonice.

Další cennou památkou, kterou chtěli přelíctí občané před nacisty ochránit, byla socha Tomáše Garriguea Masaryka.

Byl oblečený v kabátě a měl klobouk. Ale potom měli obavy, že teda by stejně na to přišli, tak milýho Masaryka ho pár lidí odstěhovalo za kovárnu a zakopali ho tam.

Masarykova socha zůstala v Přelíci zakopaná i po válce.

A v roce 69 v květnu ho tady znova postavili na ten podstavec a byla to velká sláva. Jenomže Masaryk vadil komunistům, samozřejmě, a tak se stalo, že ho jednu krásnou noc... a oni ho ty dotyčný dva komunisté a jejich dva synové rozbili. Ráno přišla naoko veřejná bezpečnost. Hledal se Masaryk, Masaryk nebyl a hotovo, vyšetřeno.

Na dramatické události spojené s rokem 1968 a invazí vojsk Varšavské smlouvy má paní Šulcová velmi silné osobní vzpomínky.

Přímo tady jeli zespoda takhle tou uličkou tanky, tady se to točilo nahoru, a já, protože jsem byla vychovaná k tomu, že musím do práce, tak jsem se snažila do Vinařic dojet, ale nemohla jsem zpátky. Autobusy už nejezdily, to byl problém, a vlastně mně bylo 18,19, já byla vystrašená, jak já se dostanu domu.

Paní Šulcová téměř celou svoji kariéru pracovala jako vedoucí prodejen. Největší smysl ale našla až při práci s hendikepovanými dětmi.

Ke konci mé pracovní éry jsem pracovala u postiženejch kluků ve Šternberku, a měla jsem terapeutickou dílnu a pletli jsme košíky, a to byla moc hezká práce, ta mě opravdu naplňovala.

Paní Šulcová dodnes žije ve svém rodném domě v Přelíci. Je pořád velmi aktivní, optimistická a laskavá.

Pro nás mladé a budoucí generace má poměrně jednoduchý, ale o to důležitější a výmluvnější vzkaz.

Mějte se rádi, učte se (smích), a važte si toho, co je.